

andre Lande, idet de jo nemlig kunne faae Kredit paa Tolden af de Varer, de indføre, selv om de oplægge dem i deres egne Pothuse, selv om de tage dem hjem til sig selv, saaledes at de blive fri for Tolden af disse Varer, naar disse senere udføres igjen, endfjøndt denne Udførsel sker fra deres egne Pothuse. Det er imidlertid en Selvfølge, at en saadan Begunstigelse ikke kan gives dem, uden at der maa sørges for, at den ikke giver Anledning til Besvigelse. Lovvæsenet maa, for at kunne indrømme dem denne Begunstigelse, sørge for, at der haves tilstrækkelig Sikkerhed imod, at der finder en Ombytning af Varerne Sted, saaledes at Varer angives som udførte, der ikke ere virkelig indførte. Af den Grund er det ogsaa umulig at indrømme Kreditoplagsret med Hensyn til alle Varer. Med Hensyn til mange Varer vilde det være ganske ugjærligt; men Spørgsmaalet om, hvilke Varer en saadan Kreditoplagsret kunde indrømmes, forekommer os ogsaa at være af den Natur, at det maa være Administrationens Sag, at man maa kunne stole paa, at Administrationen bedst vil kunne bedømme dette. Paa egen Haand vil dog de repræsentative Forsamlinger ikke kunne have nogen Mening i den Henseende, og endnu mindre er det rimeligt at tage Bestemmelser om, saaledes som det er gjort i Lovudkastet, i hvilke Mængder de forskellige Arter af Varer skulde kunne tilskrives og straffrives Kreditoplaget. Det er saa specielle Bestemmelser, som saa nøie afhænge af den hele administrative Fremgangsmaade ved Toldbehandlingen, at det forekommer os at være ganske unaturligt, om de Lovgivende Forsamlinger nærmere skulde indlade sig derpaa. Vi have troet, at man uden Betænkelighed vilde kunne overlade Afgjørelsen af alle disse Spørgsmaal til Fastsættelse ved kongelig Anordning.

Det Samme gælder ogsaa med Hensyn til det tredie Punkt, nemlig Pothusaafgifter. Det forekommer os ogsaa der at kunne siges at være en administrativ og ikke en LovgivningsSag at fastsætte den Leie, som Toldklarererne skulde betale, naar de benytte Statens Pothuse til at oplægge deres Varer i — Noget, som de jo ikke behøve, naar de ville tage dem hjem. Det er ganske vist, at i Tilfælde af, at det er Transitvarer, vilde de være nødsagede dertil; men det, som dog i og for sig siges at være en frivillig Sag, om de ville lade deres Varer henligge i Stadens Pothuse eller ikke, og den Leie, der derfor er at betale, synes os ikke naturlig kan fastsættes ved Lov. Det er de Grunde, som har bevæget os til at stille de af mig nævnte Vædringsforslag. Naar den ærede Ordsvører har bemærket, at Finantsbestyrelsen formentlig skulde have særlige Indvendinger derimod, da veed jeg ikke, om han rigtig har opstillet den heitærede Finantsministers Stilling i den Henseende, det ville vi jo faae at høre. Jeg skal iøvrigt kun ganske foreløbigt bemærke,

at jeg forsaavidt godt kunde tænke mig, at visse underordnede Embedsmænd under Finantsbestyrelsen kunde finde det meget bekvent, om de saa at sige kunde kaste Ansøret for deres Afgjørelser over paa Rigsdagen. At de i Grunden kunde finde dette ganske bekvent, finder jeg naturligt, og at de forsaavidt maaste kunne ønske, at Sager, som egentlig efter deres Natur maa siges at være administrative, blive LovgivningsSager; men dersom det skulde være den eneste Grund, der skulde kunne ansøres derimod, forekommer den mig ikke at være afgjørende. Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indstille vort Forslag til det høie Thing.

Rammefov: Jeg skal paa Mindretallets Vegne udtale mig med Hensyn til Forslaget til § 10. Som det blev sagt af den ærede Ordsvører, er Grunden, hvorfor vi stillede det Forslag, væsentligt Hensynet til den store Udgift, som vedgaar til Assurance, hvilken mest tilfalder Udlandets Assuranceelskaber. Naar en Artikel ikke forbruges, taber Staten jo derhos ikke ved, at den ikke faar Told af Varerne. Jeg vil med disse saa Ord anbefale det høie Thing at stemme for den Vædring, som der her er foreslaaet tilføjet til § 10.

Finantsministeren (Estrup): Hvad Vædringsforslaget imder Nr. 54 angaar, kan jeg ganske slutte mig til de Grunde, den ærede Ordsvører fremsførte mod Vedtagelsen deraf. Jeg kan ikke se, at der er nogen særegen Opfordring til den yderligere Begunstigelse for Kreditoplagshavere. — Vædringsforslaget under Nr. 57, som jo gaar ud paa, at Leien for Statens Toldpohuse og Pladser skulde fastsættes ved kgl. Anordning istedetfor gennem denne Lov, skal jeg ikke indvende Noget imod. Jeg vil endogsaa sige, at det i visse Tilfælde kunde have sine Fordele, at man ikke behøvede at ty til Lovgivningsmagten, for at faae forandret de gjældende Bestemmelser. — De to andre Forslag, nemlig under Nr. 55 og 56, som begge gaa ud paa at erstatte Lovforslagets Bestemmelser ved en kongelig Anordning, maa jeg anse, som allerede den ærede Ordsvører har udviklet, for at medføre en væsentlig Ubehagelighed og Ulempe for Lovvæsenet og for den Minister, under hvem Toldlagerne ligge. Det er altsaa et Forslag, som man nødig gaar ind paa; men jeg kan naturligvis paa ingen Maade modsiges det ærede kongevalgte Medlem i, at Sagen kan afgjøres paa den Maade, som Forslaget gaar ud paa. Hvad Bestemmelsen om Tilstaaelse af Kreditoplagsret angaar, er jo Forholdet nu det, at der for en Del Varers Vedkommende er ligefrem gennem Lov givet en Ret til Kreditoplag, medens det for alle øvrige Varers Vedkommende jo staa Administrationen frit for, om og hvorvidt den vil gaa ind paa at indrømme Kreditoplagsret. Det forekommer mig nu klart, at det